

דף נב.

עין משפט א.

הרמב"ם הל' שקלים פ"ד ה"ב

אָבֵל פֶּר הָעֵלִם דָּבָר שֶׁל צָבוּר וְשְׁעִירֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים
בִּתְחִלָּה גּוֹבִין לָהֶן וְאֵינָן בָּאִין מִתְּרוּמַת הַלֶּשְׁכָּה. פְּרוּכוֹת
שֶׁל הֵיכָל תַּחַת בְּנֵין עֲשׂוּיֹת * וְאֵינָן בָּאִין מִתְּרוּמַת
הַלֶּשְׁכָּה אֲלָא מִקְדָּשֵׁי בֶּדֶק הַבַּיִת. אָבֵל פְּרוּכוֹת שֶׁל
שְׁעָרִים בָּאִין מִתְּרוּמַת הַלֶּשְׁכָּה. הַמְנוּרָה וְכָלִי שֶׁרַת
מִצֹּתָן שִׁיבֹאוּ מִמּוֹתֵר הַנְּסָכִים. וּבְהִלְכוֹת כָּלִי הַמִּקְדָּשׁ

צ. כסף משנה: פרוכות של היכל תחת בנין עשויות וכו'. בר"פ שני דייני (כתובות ק"ו)
אמר ר' נחמן אמר רב נשים האורגות בפרוכות נוטלות שכרן מתרומת הלשכה ואני
אומר מקדשי בדק הבית הואיל ופרוכות תחת בנין עשויות מיתבי נשים האורגות בפרוכות
נוטלות שכרן מתרומת הלשכה התם בדבבי דא"ר זירא אמר רב י"ג פרוכות היו במקדש
שני ז' כנגד ז' שערים אחד לפתחו של היכל ואחד לפתחו של אולם ב' בדביר ב' כנגדן
בעליה. ופירש"י בדבבי בפרוכות שכנגד הפתחים דלצניעותא עבידי ואינם תחת בנין אבל
כל צורך בנין כגון פרוכות המבדילות בין היכל לקה"ק שהיו במקדש שני במקום אמה
טרקסין שעשה שלמה בבנין ראשון ואותן פרוכות נעשו מקדשי בדק הבית: המנורה וכלי
שרת וכו'. בר"פ שני דייני (דף ק"ו): תנא דבי ר' ישמעאל כלי שרת באים מתרומת הלשכה
מיתבי כלי שרת באים ממותר נסכים תנאי היא דתנן ר' ישמעאל אומר מותר תרומה לכלי
שרת ר"ע אומר מותר נסכים לכלי שרת. ופסק רבינו כר"ע ואע"ג דר' חנינא סגן הכהנים
סבר כר"י ומשמע ליה דהיכא דליכא מותר נסכים מודה ר"ע לר' ישמעאל: ודע דגרסינן
התם בעא ר' הונא מרב כלי שרת מהו שיעשו מקדשי בדק הבית צורך מזבח נינהו ומקדשי
בדק הבית אתו או צורך קרבן נינהו ומתרומת הלשכה היו עושים אותם א"ל אין נעשים
אלא מתרומת הלשכה איתיביה וככלותם הביאו לפני המלך ויהודיע וכו' ל"ק כאן שגבו
והותירו כאן שגבו ולא הותירו וכי גבו והותירו מאי הוי אמר רבי אבהו לב בית דין מתנה
עליהם אם הוצרכו הוצרכו ואם לאו יהו לכלי שרת. ויש לתמוה דמשמע דפליגי ארבי
ישמעאל ור"ע דמר אמר מתרומת הלשכה ומר אמר ממותר נסכים אבל מקדשי בדק הבית
לא. וצ"ל דכי לב ב"ד מתנה עליהם חזרו אותם מעות כמותר נסכים או כתרומת הלשכה.
ומכל מקום יש לתמוה למה השמיט רבינו דבר זה דמקדשי בדק הבית אתו היכא דגבו
והותירו: בגדי כהונה וכו'. הכל מתרומת הלשכה [תוספתא יומא פ"א]:

וְהַעֲבֹדִים בּוֹ יִתְבָּאֵר מַה הוּא מוֹתֵר הַנִּסְכִּים. וְאִם לֹא
הָיָה לָהֶן מוֹתֵר נִסְכִּים יָבִיאוּ מִתְרוּמַת הַלְשָׁכָה. בְּגִדֵי
כֹהֵנָה בֵּין בְּגִדֵי כֹהֵן גָּדוֹל בֵּין שָׂאֵר בְּגִדֵי הַכֹּהֲנִים
שֶׁעֹבְדִין כֹּהֵן בְּמִקְדָּשׁ הַכֹּל מִתְרוּמַת הַלְשָׁכָה:

עין משפט ב.ג. הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג חב"ב

מֵת כֹּהֵן גָּדוֹל בְּשַׁחֲרִית אַחֵר שֶׁהִקְרִיב קָחִי הָעֶשְׂרוֹן וְלֹא
מָנּוּ כֹהֵן אַחֵר מִבִּיֵּאִין הַיּוֹרְשֵׁין עֶשְׂרוֹן שָׁלֵם עֲבוּר כַּפָּרְתּוֹ
וְעוֹשִׁין אוֹתוֹ חֲבִיתִין וְשִׁלְמָה הִיְתָה קֶרֶבָה. מֵת כֹּהֵן גָּדוֹל
קָדָם שִׁיקְרִיבוּ בַּבֶּקֶר וְלֹא מָנּוּ כֹהֵן אַחֵר מִקְרִיבִין אוֹתוֹ
עֶשְׂרוֹן שָׁלֵם בַּבֶּקֶר וְעֶשְׂרוֹן שָׁלֵם בֵּין הָעֶרְבִים. וְאִין
כּוֹפְלִין שְׁמֹנֶה וּלְבוֹנָתָהּ אֶף עַל פִּי שְׁנַכְפָּלָה הַסֵּלֶת. אֵלֶּא
מִפְרִישֵׁין לָהֶם שְׁלֹשָׁה לוּגֵי שֶׁמֶן וְקֶמֶץ לְבוֹנָה. לוּג
וּמִחְצָה שֶׁמֶן וַחֲצִי קֶמֶץ לְבוֹנָה לְעֶשְׂרוֹן שֶׁל בֶּקֶר וְלוּג
וּמִחְצָה שֶׁמֶן וַחֲצִי קֶמֶץ לְבוֹנָה לְעֶשְׂרוֹן שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים:

דף נב:

עין משפט א. הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ג חב"ב

עין בסעיף הקודם

ק. כסף משנה: מֵת כ"ג בשחרית וכו' שלימה היתה קריבה. בפ"ז דשקלים ובס"פ התכלת
(דף נ"א:) במשנה פלוגתא דר"ש ור' יהודה ופסק כר"י: מֵת כ"ג קודם שיקריבו בבקר
ולא מינו כהן אחר וכו' עד סוף הפרק. בס"פ התכלת שם: ומ"ש אין כופלין שמנה ולבונתה.
שם (דף נ"ב) וכרבנן דפליגי אאבא יוסי בן דוסתאי:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ב. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ב הי"ד

כָּל הַמִּנְחוֹת הַקְּרִיבוֹת לְגִבֵּי הַמִּזְבֵּחַ מִצָּה. ר' וְכֵן שִׁירֵי
הַמִּנְחוֹת שְׂאוּכָלִין הַכֹּהֲנִים אֲף עַל פִּי שֶׁהֵן מִתְּרִין לְאָכְלָן
בְּכָל מֵאָכֵל וּבִדְבַשׁ אֵין אוֹכְלִין אוֹתָן חֶמֶץ שֶׁנֶּאֱמַר 'לֹא
תֹאפֶה חֶמֶץ חֶלֶקֶם'. אֲפֹלוּ חֶלֶקֶם לֹא יִחְמִיצוּ. וְאִם
הִחְמִיץ שִׁירֵיהֶּ לֹקֶה. וְהִמְחִמָּן אַחֵר הִמְחִמָּן חֵיב. וְלוֹקֵין
עַל כָּל עֲשִׂיָּה וְעֲשִׂיָּה שְׂבָה:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ט הי"ז

כִּיצַד הוּא הִלָּחֵם שְׂמִיָּא עִם הַתּוֹדָה. ש' לֹקֵחַ עֲשָׂרִים
עֲשָׂרוֹן סֶלֶת וְעוֹשֶׂה מֵהֶם עֲשָׂרָה עֲשָׂרוֹנִים חֶמֶץ וְעֲשָׂרָה
מִצָּה. הָעֲשָׂרָה שֶׁל חֶמֶץ עוֹשֶׂה אוֹתָם עֶשֶׂר חִלּוֹת:

ר. כסף משנה: כל המנחות הקריבות לגבי המזבח מצה. ר"פ (דף נ"ב:) כל המנחות באות
מצה חוץ מחמץ שבתודה ושתי הלחם. ומ"ש וכן שירי המנחות וכו' עד ואם החמיצו
שיריה לוקה. משנה שם (דף נ"ה). ומ"ש שמותר לאכלן בדבש. שם. ומ"ש והמחמץ אחר
המחמץ חייב. מימרא דרבי יוחנן שם (דף נ"ו:) ופרק כל פסולי המוקדשין (דף ל"ג:). ומ"ש
ולוקין על כל עשיה ועשיה שבה וכו'. משנה שם וחייב על לישתה ועל עריכתה ועל אפייתה.
ודע דאיתא בגמרא (דף נ"ו) אמר רב פפא אפאה לוקה שתים אחת על עריכתה ואחת על
אפייתה והא אמרת מה אפיה מיוחדת שהיא מעשה יחידי וחייבין עליה בפני עצמה ל"ק
הא דעריך הוא ואפה הוא הא דעריך חבריה ויהיב ליה ואפה. ופירש"י לוקה שתים דאפיה
גמר עריכה היא. ערך הוא ואפה הוא לאחיובי תרתי אתרוייהו. ערך חבריה ואפה הוא
מחייב חבריה חדא ואיהו תרתי אאפיה ואעריכה דגמר גמרה עכ"ל. והתוס' פירשו בענין
אחר ויש לתמוה למה השמיט רבינו מימרא זו:

ש. כסף משנה: כיצד הוא הלחם שמביא עם התודה וכו'. משנה בר"פ התודה (דף ע"ו
ע"ז):

עין משפט ד.

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ח ה"ט

הָיָה עֶרֶב יוֹם טוֹב **ה** שֶׁבֶת אוֹפִין אוֹתָן מֵעֶרֶב שֶׁבֶת
וְנֶאֱכָלוֹת בַּשְּׁלִישִׁי לְאַפִּיתָן שֶׁהוּא יוֹם טוֹב. וְהָרִי מִפָּרֶשׁ
בַּתּוֹרָה שֶׁהֵם חֲמֵץ. וְכִיצַד עוֹשֶׂה. מֵבִיא שָׂאֹר מִמָּקוֹם
אַחֵר וְנוֹתְנוֹ לְתוֹךְ הָעֶשְׂרוֹן וּמִמֶּלֶא הָעֶשְׂרוֹן סֵלֶת וּמַחֲמִצּוֹ
בְּאוֹתוֹ הַשָּׂאֹר:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ב ה"ג

שֶׁלֹשׁ מִנְחוֹת לַצָּבוֹר. **א** עוֹמֵר הַתְּנוּפָה וְהוּא קָרֵב לַמִּזְבֵּחַ
כְּמוֹ שִׁיתִּבָּאֵר. וּשְׁתֵּי הַלֶּחֶם שֶׁמִּבִּיאִין בְּיוֹם עֶצְרָתוֹ. וְאֵלּוּ
נִקְרְאוּ מִנְחָה וְאֵינָן קָרְבִּין לְגִבֵּי הַמִּזְבֵּחַ וְהֵן חֲמֵץ.
וְעָלִיהֶם נֶאֱמַר 'קָרְבֵּן רֵאשִׁית תִּקְרִיבוּ אֹתָם לַה' וְאֵל
הַמִּזְבֵּחַ לֹא יַעֲלוּ. וְהַמִּנְחָה הַשְּׁלִישִׁית הוּא לֶחֶם הַפָּנִים
שֶׁעוֹשִׂין בְּכָל שֶׁבֶת וְאֵינּוּ קָרֵב לְגִבֵּי הַמִּזְבֵּחַ אֲלָא כָּלוּ
נֶאֱכָל לִכְהֻנָּה כְּמוֹ שִׁיתִּבָּאֵר:

עין משפט ה.

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ח ה"ט

הָיָה עֶרֶב יוֹם טוֹב שֶׁבֶת **ב** אוֹפִין אוֹתָן מֵעֶרֶב שֶׁבֶת
וְנֶאֱכָלוֹת בַּשְּׁלִישִׁי לְאַפִּיתָן שֶׁהוּא יוֹם טוֹב. וְהָרִי מִפָּרֶשׁ

ת. כסף משנה: ומ"ש וכיצד עושה מביא שאור ממקום אחר וכו'. משנה בריש פרק כל
המנחות (דף נ"ב ע"ב) פלוגתא דר"מ ור"י וידוע דהלכה כר"י:

א. כסף משנה: שלש מנחות לצבור עומר התנופה וכו' כמו שיתבאר. בפ"ז מה' תמידין:
והמנחה השלישית היא לחם הפנים וכו' כמו שיתבאר. בפרק הנזכר:

ב. כסף משנה: ומ"ש וכיצד עושה מביא שאור ממקום אחר וכו'. משנה בריש פרק כל
המנחות (דף נ"ב ע"ב) פלוגתא דר"מ ור"י וידוע דהלכה כר"י:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

בַּתּוֹרָה שֶׁהֵם חֲמִץ. וְכִיצַד עוֹשֶׂה. מְבִיא שָׂאֹר מִמָּקוֹם
אַחֵר וְנוֹתְנוֹ לְתוֹךְ הָעֶשְׂרוֹן וּמִמֶּלֶא הָעֶשְׂרוֹן סֵלֶת וּמִחֲמִצּוֹ
בָּאוֹתוֹ הַשָּׂאֹר:

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ט הי"ח

וְכִיצַד מִחֲמִצָּן. מְבִיא שָׂאֹר א כְּדֵי חֲמוּצָן וְנוֹתְנוֹ לְתוֹךְ
הַמִּדָּה וּמִמֶּלֶא אֶת הַמִּדָּה אֵף עַל פִּי שְׁסוּפָה לְהִיּוֹת חֲסֵרָה
אוּ יִתְרָה מִפְּנֵי הַשָּׂאֹר שֶׁפְּעָמִים יִהְיֶה עָבָה וְקָשָׁה
וּפְעָמִים רַכָּה אֵין מִשְׁגִּיחִין אֵלָּא עַל מִדְתָּהּ עֲתָה וְהָרִי
הוּא מוֹדֵד עֶשְׂרוֹן עֶשְׂרוֹן שְׁלֹמִים. וְהָעֶשְׂרָה עֶשְׂרוֹנִים שֶׁל
מִצָּה עוֹשֶׂה מֵהֵן שְׁלֹשִׁים חֲלוֹת שְׁוֹת. עֶשֶׂר חֲלוֹת מִכָּל
מִין. עֶשֶׂר חֲלוֹת מֵאֶפֶה תָנוּר. וְעֶשֶׂר חֲלוֹת רְקִיקִים. וְעֶשֶׂר
חֲלוֹת מְרֻבֶּכֶת:

א. כִּסְף מִשְׁנֶה: וּמִ"ש וְכִיצַד מִחֲמִצָּן מְבִיא שָׂאֹר כְּדֵי חֲמוּצָן וְנוֹתְנוֹ לְתוֹךְ הַמִּדָּה וכו'. בר"פ
כל המנחות (דף נ"ב) במשנה פלוגתא דר"מ ורבי יהודה ופסק כרבי יהודה. ומ"ש והרי
הוא מודד עשרון עשרון שלימים. משנה ר"פ שתי מדות (דף פ"ז) עשרון מה היה משמש.
בו היה מודד לכל המנחות לא היה מודד לא בשל שלשה לפר ולא בשל שנים לאיל אלא
מודדן עשרונות. ומ"ש והעשרה עשרונים של מצה עושה מהם שלשים חלות שוות עשר חלות
מכל מין עשר חלות מאפה תנור ועשר חלות ריקין ועשר חלות מורבכת. משנה בפרק התודה
(דף ע"ז):